

Q U Æ S T I O N E S .

N. I.

An Christus corpore suo, seu secundum humanam suam naturam sit ubiq;? Neg.

Rationes. I. quia est verus homo, nobis per omnia, excepto solo peccato, similis, Heb. 2. v. 17. Si verò per unionem hypostaticam divinæ & humanæ naturæ (ut volunt Ubiquitarii) natura humana facta esset omnipræsens, tùm Christus non esset verus homo, quia natura ejus humana per communicationem illam proprietatis divinæ effecta esset natura divina. II. quia proprietates divinæ cum ipsa essentia unum & idem sunt. Cui igitur communicantur proprietates divinæ, ei & divina essentia communicatur. Hæc autem nulli creaturæ communicatur, sed tantùm tribus illis divinis personis. III. quia, si quædam proprietates humanæ naturæ Christi essent communicatæ, tùm etiam reliquæ omnes, ut: æternitas, infinitas, &c. essent ei communicatæ. Nam proprietates divinæ sunt inseparabiles, ac à se invicem divelli non possunt: siquidem sunt ipsa essentia Dei simplicissima atque indivisibilis. IIII. quia, quod proprium est, communicari nequit: alioquin proprium esse desineret. At omnipræsencia est proprietas Dei solius: quia is solus est infinitus. Nec est ullius momenti ac ponderis, quod Adversarii unionem hypostaticam obtendunt, quasi hujus vi in humanam naturam transfusæ sint Dei proprietates. Ut enim unio illa facta est salvæ utrisque naturis; ita & naturarum proprietatibus. Et si humana natura per unionem illam participasset proprietates divinas; non unio, sed *μεταμύθεωσις* quædam ac confusio foret. Quia verò Adversarii hanc proprietatum communicationem ex plurimis sacra scripturæ locis aliisque rationibus probare ac corroborare summo studio nituntur, hæc sequentes regulæ possunt observari: ad quas si ipsorum argumenta examinabimus, faciliè in quam impingant deprehendemus, atque ita ad ea respondere meliùs poterimus.

Regula

+

Regula I. Principale agens non communicat vim suam instru-
 mento. Humana natura est instrumentum *εὐπόριστον* personæ Filii Dei.
 II. Quædam prædicantur de Christo, quâ Deus; atque hæc divina
 sunt: quædam prædicantur de eodem, quâ *θεάνθρωπος*, Deus & homo
 in unitate personæ; atque hæc sunt *θεωδρικά*, partim divina, partim hu-
 mana; quædam verò de eo prædicantur, quâ homo; atque hæc humana
 sunt. Et hi actus non confunduntur, sed distincti manent. Itaque à par-
 te seu naturâ unâ de alterâ, nihil concluditur, aut contra alteram.
 III. Personâ Christi secundum utranque naturam, distinctis earum
 proprietatibus, secundum divinam principaliter, secundum huma-
 nam instrumentaliter, secundum utranque magnificè & mirabiliter
 operatur. IIII. Unio non tollit naturam unitorum. V. Etiam si u-
 nio sit ἀκόλωτος, reciproca, tamen inferius subsistit in superiori, ut bra-
 chium in corpore. VI. Unio facta est ἀσυγχύτως, καὶ ἀτρέπτως, καὶ ἀδι-
 αίρετως καὶ ἀχωρείως. VII. Non rectè à persona transitus fit in argu-
 mentando ad naturam. VIII. Ἀποτελέσματα *θεωδρικά*, id est, perso-
 nalia & nomina officii; quæ personæ secundum utranque naturam
 competunt, falsò uni naturæ tanquam propria ascribuntur. Hæc au-
 tem attributa Filio Dei secundum naturam divinam (cui nihil in se
 addi aut detrahi potest) competunt per *οἰκονομίαν*, dispensationem gra-
 tiæ, quâ se ipse exinanivit volūtariè, ut idem suâ naturâ summus, infimè
 sese ad ea omnia, quæ ut homo fecit, & perpeffus est, submitteret vo-
 luntate propriâ in assumptâ carne, sed naturâ utrâque semper integrâ
 permanente, & salvis utriusque naturæ proprietatibus. IX. Propria
οὐσαπὸ τῆς ἑστίας, hoc est, essentialia, in naturam atque essentiam aliam
 & differentem non transeunt: in primis autem divina, quæ omni mo-
 do & omni tempore sunt ἀκoinώτητα: quum Deus neque aliud fieri
 possit, (nam esset mutabilis) neque aliud fieri Deus. Nam nec unus
 foret Deus, nec simplicissimus.

II.

An Christus sit Mediator noster secundum utranque naturam? Affir.

Ratio. I. Quia ad reconciliandum nos Deo secundum huma-
 nitatem pro nobis passus est, divinitate interim eam sustentante sub

*ad divina
 est natura
 calpurnia*

mole iræ divinæ ne pessum iret, nec non illud λόγον satis pretiosum reddente.

I I I.

An Christus pro omnibus in univrsam hominibus sit mortuus?

Ad hanc quæstionem per distinctionem respondendum esse nonnulli arbitrantur, quò nimirum aliquot sacræ scripturæ loca, quæ sibi invicem contradicere atque repugnare videntur, possint conciliare, atque ita sacras literas à contradictionis suspitione liberare: velut sunt 1. Johan. 2. versu 2. Hebr. 2. versu 9. 2. Cor. 5. versu 15. 1. Tim. 2. versu 6. Hisce in locis & alibi passim dicitur, Christum pro mundo, item pro omnibus esse mortuum: hisce verò sequentibus, pro multis tantùm, pro electis, pro populo suo, pro Ecclesiâ, pro omnibus, &c. ut Johan. 17. versu 9. Matth. 20. versu 28. Matth. 15. versu 24. Matth. 28. versu 28. Matth. 1. versu 21. Hebr. 9. versu 28. Esa. 53. versu 11. Ephes. 5. versu 25. &c. Distinguunt autem sic: quod Christus sit mortuus pro omnibus hominibus in univrsam sufficienter, sed non efficienter, seu efficaciter, atque ita sit mortuus pro omnibus, & non pro omnibus, diverso nempe respectu. Pro omnibus quoad sufficientiam τὸ λόγον; quia videlicet Christi λόγον sit sufficiens pro omnibus, omnium hominum, seu totius mundi, peccatis expiandis, modò omnes id fide sibi applicarent. Non pro omnibus, sed pro electis & fidelibus solummodò, quoad efficaciam & applicationem: quia soli electi ac credentes meritum ac satisfactionem Christi fide sibi applicant, & efficaciam ejus, hoc est, justitiam & vitam ex ea consequuntur. Quia verò distinctio hæc implicat contradictionem, nos ad propositam quæstionem simpliciter respondemus per negationem. Nam si Christus pro omnibus & singulis hominibus, nemine excepto est mortuus: sequitur, eum morte suâ voluisse singulorum peccata expiare, illorumque remissionem eis à Deo impetrare. Hoc enim ipsum illâ phrasi significatur. Si autem Christus istud efficere suâ morte voluit: utique effecit. Nam quicquid unquam efficere voluit, id effectum dedit; sive ut omnipotens Deus, sive ut

9
sive ut fidelis servus Patris, quem Pater semper exaudivit, Johan. 11.
versu 42. Quod si Christus morte sua remissionem peccatorum om-
nibus hominibus impetravit, atque ita omnium reconciliationem
apud Deum effecit: quomodo igitur in illa distinctione negatur pro
omnibus esse mortuus efficienter seu efficaciter? Rationes verò ne-
gativæ sententiæ sunt hæc. I. Pro quibus se Christus obtulit, pro iis-
dem sese oblaturus oravit. Nam offerre pro Dei populo, & pro eodem
orare, sunt duo summi sacerdotis officia inseparabili nexu cohærentia,
Levit. 16. Atqui non oravit pro omnibus in universum hominibus.
Johan. 17. versu 9. Ergo. II. Pro quibus se Christus sanctificavit,
hoc est, obtulit se Patri in sanctam victimam, pro iis est mortuus. At se
pro solis electis sanctificavit, Johan. 17. v. 19. Ergo. III. Pro quibus
Christus est mortuus, ii accipiunt remissionem peccatorum. Rom. 5.
v. 9. 10. 1. Joh. 1. v. 7. Heb. 9. v. 26. 28. Spiritum sanctum, Gal. 3. v. 14. Fidem
& regenerationem, Jerem. 31. v. 33. 34. Vitam æternam. Heb. 5. v. 9. Gal.
3. v. 14. Atqui non omnes in universum accipiunt remissionem pec-
catorum, sed soli electi, Ephes. 5. v. 23. Neque omnes accipiunt Spiritum
sanctum, sed soli electi, Johan. 14. v. 16. 17. Gal. 4. v. 6. Neque fi-
dem, 2. Thess. 3. v. 2. Johan. 6. v. 36. cap. 10. v. 26. cap. 12. v. 37. Rom. 8.
v. 30. sed soli electi, Johan. 6. v. 37. cap. 10. v. 26. Rom. 8. v. 30. Tit. 1. v. 1.
Act. 13. v. 48. neque regenerationem, Rom. 2. v. 5. 1. Thess. 2. v. 16. 2.
Tim. 3. v. 13. 2. Pet. 2. v. 14. sed soli electi, Rom. 8. v. 29. & 30. Nec denique
vitam æternam omnes accipiunt. Matth. 7. v. 23. & cap. 25. v. 41. 46. sed
soli electi, Rom. 8. v. 29. 30. Matth. 20. v. 23. cap. 25. v. 34. Ergo non pro
omnibus in universum hominibus, sed pro solis electis Christus est
mortuus. Ad allata supra ex sacrâ scripturâ loca, quæ Christum pro om-
nibus esse mortuum affirmare videntur, respondemus, illa esse intel-
ligenda de omnibus electis atque credentibus: quia promissiones E-
vangeli propriè ad omnes credentes spectant, & sacra pagina passim
eas ad solos credentes restringit, Johan. 3. v. 16. Rom. 3. v. 22. Act. 10. v.
43. &c. Unde etiâ Ambrosius libr. 1. de vocat. gent. cap. 3. scitè doctèque
dicit: *Habet populus Dei plenitudinem suam: & quamvis magna pars hominum
salvantur gratiam aut negligat, aut repellat: in electis tamen & præscitis, atque ab
omni generalitate discretis, SPECIALIS quadam censetur UNIVERSALITAS, ut
de toto totus mundus liberatus, & de omnibus hominibus omnes homines videantur
redempti.*

relembra
relembra
Sententia

III.

*An rectè dicatur Personalitas Filii Dei communicata
carni Christi? Neg.*

Personalitas enim est ipsum τὸ εἶναι personæ, seu subsistentia illa, quam Filius per generationem à Patre accepit. Ea personalitas est æterna & immensa. At humana Christi natura, non est ab æterno generata à Patre, nec est immensa. Deinde si Personalitas communicata esset carni Christi, ipsa caro esset persona. Sed ea non est ὑφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ εἶναι, sed ἐνυπόστατος πρὸς τὸ εἶναι, id est, assumpta in personam Filii Dei, ut in ea sustentetur, & sustentata operetur.

F I N I S.

the scale towards document

9
er semper exaudivit, Johan. 11.
â remissionem peccatorum o-
ita omnium reconciliationem
in illa distinctione negatur pro
efficaciter? Rationes verò ne-
bus se Christus obtulit, pro iis-
pro Dei populo, & pro eodem
inseparabili nexu coherentia,
ibus in universum hominibus.
ibus se Christus sanctificavit,
mam, pro iis est mortuus. At se
v. 19. Ergo. III. Pro quibus
issionem peccatorum. Rom. 5.
um sanctum, Gal. 3. v. 14. Fidem
itam æternam. Heb. 5. v. 9. Gal.
m accipiunt remissionem pec-
Neque omnes accipiunt Spiri-
v. 16. 17. Gal. 4. v. 6. Neque fi-
p. 10. v. 26. cap. 12. v. 37. Rom. 8.
10. v. 26. Rom. 8. v. 30. Tit. 1. v. 1.
om. 2. v. 5. 1. Theff. 2. v. 16. 2.
om. 8. v. 29. & 30. Nec denique
7. v. 23. & cap. 25. v. 41. 46. sed
23. cap. 25. v. 34. Ergo non pro
pro solis electis Christus est
urâ loca, quæ Christum pro o-
tr, respondemus, illa esse intel-
entibus: quia promissiones E-
pectant, & sacra pagina passim
v. 16. Rom. 3. v. 22. Act. 10. v.
beat. gent. cap. 3. scitè doctè que
: & quamvis magna pars hominum
electis tamen & præcitis, atque ab
m censetur UNIVERSALITAS, ut
omnibus omnes homines videantur

*relinquenda
revelatione
Sententia*